

Rosa 'Marchesa Boccella'

róża 'Marchesa Boccella'

Grupa Hybrid Perpetual

nazwa hodowlana: Rosa 'Marchesa Boccella' Synonim łaciński: Rosa 'Jacques Cartier'

Niewielka parkowa róża historyczna o urzekająco pachnących kwiatach. To jedna z nielicznych starych odmian powtarzająca kwitnienie, o charakterze róży portlandzkiej i damasceńskiej. Została nazwana imieniem Jacquesa Cartier (1491-1557) francuskiego podróżnika, który poszukując drogi do Chin wpłynął do Zatoki św. Wawrzyńca i odkryte tereny dzisiejszej Kanady, które włączył pod panowanie Francji. Kwiaty jasnoróżowe, rozetowe do ćwierćrozetowych, raczej płaskie, bardzo pełne, dosyć duże, średnicy około 10 cm, rozwijają się z pękających, prawie kulistych pąków. Pachną intensywnie i przyjemnie. Kwiaty skupione są w kwiatostanach po kilka na szczytach pędów. Kwitnienie rozpoczyna się dosyć wcześnie, w pierwszej połowie czerwca i trwa około miesiąc. Po kwitnieniu zaleca się usunąć pozostałości przekwitłych kwiatów, bowiem płatki mogą zasychać i utrzymywać się na roślinach. Po krótkiej przerwie krzewy znów zakwitają, ale słabiej. Kwiaty pojawiają się niezbyt licznie jeszcze do późnej jesieni. Pędy są proste, sztywne, wzniesione do góry, dość grube i silne, o licznych, drobnych, czerwonych, ciemnych kolcach. Liście jasnozielone, o dużych szerokich listkach, charakterystyczne, gęsto ułożone na pędach. Krzewy wzniesione, szerokie, dobrze rozkrzewione, wysokości 1-1,2 m, ale mogą być nieco niższe lub wyższe. Odporność na mróz dobra, pędy bardzo rzadko przemarzają na całej długości, ale kopczyki warto usypać. Wysoka tolerancja na choroby, rzadko choruje. Krzewy można prowadzić w różny sposób. Cięcie wiosenne można przeprowadzać raz na kilka lat, dla odmłodzenia i nadania kształtu krzewom. Lepiej jednak krzewy ciąć co roku, nieznacznie, uzyskując regularny, uporządkowany pokrój. Wówczas większość pędów skraca się o około 1/3 długości, słabsze i najstarsze pędy usuwa się całkowicie. Krzewy tolerują stanowiska słoneczne i półcieniste, słabsze i nieco suchsze gleby. Doskonała róża parkowa, na rabaty różane, do komponowania z innymi krzewami liściastymi i iglastymi oraz bylinami. Przydatna do sadzenia na terenach zieleni miejskiej oraz w ogrodach przydomowych, pojedynczo lub w grupach. Kwiaty można ścinać do wazonu. Dobra jako materiał na niski żywopłot nieformowany. Rozstawa sadzenia - co 1 m, na żywopłot gęściej - co 0,7 m.

autorzy opisu tekstowego: Marta Monder; Związek Szkółkarzy Polskich

pochodzenie	odkrywca, hodowca (selekcjoner): Jean Desprez Francja; wprowadzenie do handlu: 1842
grupa roślin	róże
grupa użytkowa	róże parkowe
forma	krzew
siła wzrostu	roślina szybko rosnąca wzrost typowy dla gatunku
pokrój	krzewiasty wyprostowany krzewiasty rozłożysty
docelowa wysokość	od 1 m do 2 m
barwa liści (igieł)	jasnozielone
zimozieloność liści (igieł)	liście opadające na zimę

rodzaj kwiatów	pełne kwiatostan
barwa kwiatów	różowe
pora kwitnienia	czerwiec
nasłonecznienie	stanowisko półcieniste stanowisko słoneczne
wilgotność	podłoże umiarkowanie wilgotne
rodzaj gleby	przebiegła ogrodowa
walory	pachnące kwiaty ozdobne z kwiatów
zastosowanie	ogrody przydomowe parki zieleń publiczna kompozycje naturalistyczne (parki i ogrody) rabaty pojemniki, balkony, tarasy kwiaty cięte w grupach soliter (pojedynczo)
strefa	5

autorzy opisu tabelarycznego: Marta Monder; , Związek Szkółkarzy Polskich;